

ТF1/КОМИСИЯ

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

11 март 2009 година *

По дело T-354/05

Télévision française 1 SA (TF1), установено в Boulogne-Billancourt (Франция), за което се явяват адв. J.-P. Hordies и адв. C. Smits, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н С. Giolito, в качеството на представител,

ОТВЕТНИК,

* Език на производството: френски.

ПОДПОМАГАНА ОТ

Френска република, за която се явяват г-н G. de Bergues и г-ца A.-L. Vendrolini,
в качеството на представители,

И ОТ

France Télévisions SA, установено в Париж (Франция), за което се явяват
адв. J.-P. Gunther и адв. D. Taуar, avocats,

встъпили страни,

с предмет искане за отмяна на Решение С (2005) 1166 окончателен на Комисията
от 20 април 2005 г. относно държавна помощ, предоставена на France Télévisions
(помощ E 10/2005 (предишна С 60/1999) — Франция, Такса за радиоразпръск-
ване),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (пети състав),

състоящ се от: г-н M. Vilaras (докладчик), председател, г-н M. Prek
и г-н V. M. Сіусă, съдии,

секретар: г-жа С. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 октомври 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Член 86, параграф 2 ЕО гласи:

„Предприятията, които са натоварени с функцията да оказват услуги от общ икономически интерес или които имат характер на фискален монопол, се подчиняват на разпоредбите, съдържащи се в настоящия Договор, и в частност на правилата на конкуренцията, доколкото прилагането на тези правила не пречатства фактически или юридически изпълнението на специфичните задачи, които са им възложени. Развитието на търговията не трябва да се засяга до степен, която би била в противоречие с интересите на Общността.“

2 Член 87, параграф 1 ЕО гласи:

„Освен когато е предвидено друго в настоящия договор всяка помощ, предоставена от държава членка или чрез ресурси на държава членка, под каквато и да било форма, която нарушава или заплашва да наруши конкуренцията чрез поставяне в по-благоприятно положение на определени предприятия или производството на някои стоки, доколкото засяга търговията между държавите членки, е несъвместима с общия пазар.“

3 Член 88 ЕО гласи:

„1. Комисията, в сътрудничество с държавите членки, държи под постоянно наблюдение всички системи за предоставяне на помощ, съществуващи в тези държави. Тя предлага на последните всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на общия пазар.

2. Ако Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87, или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя.

[...]

3. Комисията следва да бъде информирана в разумен срок, който да ѝ даде възможност да представи своето становище по отношение на всякакви планове за предоставянето или изменението на помощта. Ако тя счита, че такъв план е несъвместим с Общия пазар, като се позовава на член 87, тя без забавяне започва процедурата, предвидена в параграф 2. Заинтересованата държава членка не може да започне прилагането на предложените мерки, докато тази процедура не доведе до постановяването на окончателно решение.“

4 Член 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) гласи:

„За целите на настоящия регламент:

[...]

б) „съществуваща помощ“ означава:

- i) [...] всяка помощ, която съществува в съответната държава членка преди влизането в сила на Договора, т.е. схеми за помощ и индивидуална помощ, които са били въведени в действие преди и продължават да се прилагат след влизането в сила на Договора [...].

5 Член 17 от Регламент № 659/1999 гласи:

„1. Комисията получава от съответната държава членка цялата необходима информация за прегледа, в сътрудничество с държавата членка, по отношение на съществуващи схеми за помощ съгласно член [88], параграф 1 [ЕО] от Договора.

2. Когато Комисията счита, че съществуваща схема за помощ не е или вече не е съвместима с Общия пазар, тя информира съответната държава членка за своето предварително мнение и дава на съответната държава членка възможността да представи коментарите си в рамките на срок от един месец. В надлежно обосновани случаи Комисията може да удължи този срок.“

6 Член 18 от Регламент № 659/1999 гласи:

„Когато Комисията, в светлината на информацията, предоставена от държавата членка съгласно член 17, заключи, че съществуващата схема за помощи не е или вече не е съвместима с Общия пазар, тя издава препоръка, предлагаща подходящи мерки на съответната държава членка. Препоръката може да предложи, по-специално:

а) съществено изменение на схемата за помощ, или

б) въвеждане на процедурни изисквания, или

в) премахване на схемата за помощ.“

7 Член 19 от Регламент № 659/1999 гласи:

„1. Когато съответната държава членка приеме предложените мерки и информира Комисията за това, Комисията отбелязва тази констатация и информира държавата членка за това. С приемането ѝ държавата членка е задължена да приложи подходящите мерки.

2. Когато съответната държава членка не приеме предложените мерки и Комисията, след като е взела предвид аргументите на съответната държава членка,

продължава да счита, че тези мерки са необходими, тя започва производство съгласно член 4, параграф 4. Членове 6, 7 и 9 се прилагат *mutatis mutandis*.“

8 Член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999 гласи:

„Комисията публикува в *Официален вестник на Европейските общности* обобщено уведомление за решенията, които взема съгласно [...] член 18 [във връзка] с член 19, параграф 1. В обобщеното уведомление се посочва, че копие от решението може да бъде получено на автентичната езикова версия или версии.“

Обстоятелства в основата на спора

9 С писмо от 10 март 1993 г. жалбоподателят *Télévision française 1 SA*, собственик на частния търговски телевизионен канал TF1, подава жалба пред Комисията относно начина на финансиране и на управление на France 2 и на France 3, два френски обществени телевизионни канала. В жалбата, към която на 10 март 1997 г. е подадено допълнение, са посочени нарушения на член 81 ЕО, на член 86, параграф 1 ЕО и на член 87 ЕО. Жалбоподателят поддържа в тази жалба, че сред останалите мерки връщането на таксата за телевизионен лиценз от Френската република на France 2 и на France 3 представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

10 С Решение от 27 септември 1999 г., публикувано в *Официален вестник на Европейските общности* от 27 ноември 1999 г. (ОВ С 340, стр. 57), Комисията открива предвидената в член 88, параграф 2 ЕО официална процедура по разследване относно инвестиционните субсидии, получени от France 2 и France 3, както и относно предоставянето на капитал, получен от France 2 между 1988 г. и 1994 г. Процедурата не се отнася до таксата, тъй като последната първоначално

е счетена за съществуваща държавна помощ, която трябва да е обект на отделна процедура за преглед на основание член 17 и следващите от Регламент № 659/1999.

- 11 През 2000 г. France 2 и France 3 са апортирани от Френската република в публичното холдингово дружество France Télévisions SA, създадено с френския закон № 2000-719 от 1 август 2000 г. за изменение на Закон № 86-1067 от 30 септември 1986 г. относно свободата на комуникациите (JORF бр. 177 от 2 август 2000 г., стр. 11903) и натоварено да координира френските обществени телевизионни канали.
- 12 С Решение 2004/838/ЕО от 10 декември 2003 г. относно държавните помощи, предоставени от Франция в полза на France 2 и France 3 (ОВ L 361, 2004 г., стр. 21, наричано по-нататък „Решението от 10 декември 2003 г.“), Комисията решава, че инвестиционните субсидии, получени от France 2 и France 3, както и предоставянето на капитал в полза на France 2 между 1988 г. и 1994 г., представляват държавни помощи, съвместими с общия пазар по силата на член 86, параграф 2 ЕО. Срещу Решението от 10 декември 2003 г. е подадена жалба за отмяна от страна на жалбоподателя, регистрирана в секретариата на Първоинстанционния съд под номер T-144/04, която е отхвърлена с Определение на Първоинстанционния съд от 19 май 2008 г. по дело TF1/Комисия (T-144/04, Сборник, стр. II-761).
- 13 Освен това с писмо от 10 декември 2003 г., изпратено до Френската република на основание член 17 от Регламент № 659/1999 (наричано по-нататък „писмото от 10 декември 2003 г.“), в рамките на постоянното наблюдение на съществуващите помощи Комисията представя на Френската република своя анализ върху френската система за такса за телевизионен лиценз.
- 14 С писма от 20 февруари 2004 г. и 23 юли 2004 г. френските власти отговарят на писмото от 10 декември 2003 г. Те се срещат със службите на Комисията на 21 октомври 2004 г. С писма от 18 ноември 2004 г. и от 4 януари 2005 г., 28 февруари 2005 г. и 15 април 2005 г. те заявяват поемането на задължения в отговор на анализа на Комисията, съдържащ се в писмото от 10 декември 2003 г.

- 15 С Решение С (2005) 1166 окончателен от 20 април 2005 г. относно помощта предоставена на France Télévisions (помощ Е 10/2005 (предишна С 60/1999) — Франция, Такса за радиоразпръскване) (наричано по-нататък „обжалваното решение“), съобщено на Френската република на 21 април 2005 г., Комисията уведомява тази държава членка, че въз основа на поетите от френските власти задължения в рамките на процедурата за постоянно наблюдение на схемата на таксата в полза на France Télévisions тя счита тази схема за съвместима с общия пазар по силата на член 86, параграф 2 ЕО и поради това решава да прекрати процедурата спрямо тази схема относно съществуваща помощ (параграфи 1 и 72 от обжалваното решение).
- 16 На 29 юни 2005 г. обжалваното решение е изпратено по факс от Комисията на жалбоподателя.
- 17 На 30 септември 2005 г. е публикувано известие за обжалваното решение в *Официален вестник на Европейския съюз* (ОВ С 240, стр. 20), съдържащо препращане към уебсайта на Комисията, който предоставя достъп до пълния текст на това решение.

Производство и искания на страните

- 18 На 9 септември 2005 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.
- 19 На 5 и 25 януари 2006 г. Френската република и France Télévisions подават в секретариата на Първоинстанционния съд молби за встъпване в подкрепа на Комисията. Тази молби са уважени с определения на председателя на пети състав на Първоинстанционния съд от 14 март 2006 г.

- 20 В отговор на искане на Първоинстанционния съд от 25 януари 2006 г. за представяне на документи, с писмо от 21 февруари 2006 г. Комисията представя Решението от 10 декември 2003 г., но отговаря че не може да представи кореспонденцията, разменена с Френската република в рамките на постоянното наблюдение на таксата. С писма от 2 юни 2006 г. Първоинстанционният съд уведомява страните, че в случай че счете това за необходимо, представянето на тези документи би могло бъде разпоредено.
- 21 В отговор на въпрос на Първоинстанционния съд от 23 май 2008 г. с писмо от 29 май 2008 г. Комисията уведомява Първоинстанционния съд за мерките, взети от Френската република в изпълнение на обжалваното решение.
- 22 С писмо от 9 октомври 2008 г., изпратено до секретариата на Първоинстанционния съд и приложено към преписката, жалбоподателят отбелязва, че в съдебното заседание ще посочи нови юридически факти, а именно Решение на Първоинстанционния съд от 26 юни 2008 г. по дело SIC/Комисия (T-442/03, Сборник, стр. II-1161) и Решение С (2008) 3506 окончателен на Комисията от 16 юли 2008 г. относно помощта предоставена на France Télévisions (помощ N 279/2008 — Франция, Предоставяне на капитал за France Télévisions).
- 23 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да обяви жалбата за допустима,

— да отмени обжалваното решение,

- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски и да се произнесе по този въпрос по отношение на встъпилите страни.

24 Комисията, подкрепена от Френската република и от France Télévisions, моли Първоинстанционния съд:

- да отхвърли жалбата като недопустима,

- при условията на евентуалност да отхвърли жалбата като явно лишена от всякакво правно основание,

- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По допустимостта

По спазването на срока за обжалване

Доводи на страните

- 25 Комисията, подкрепена от France Télévisions, иска да се установи допустимостта на жалбата към датата на нейното подаване.
- 26 Обжалваното решение било изпратено до жалбоподателя с препоръчано писмо с обратна разписка на 20 юни 2005 г. и било получено от него на 23 юни 2005 г. Следователно жалбоподателят е бил напълно запознат с решението към тази дата и във всеки случай не по-късно от 29 юни 2005 г. — дата, на която е поискал от Комисията да му изпрати отново по факс обжалваното решение, с мотива че препоръчаната пратка от 20 юни 2005 г. била изгубена.
- 27 Следователно жалбата била просрочена.
- 28 Комисията заявява, че не пренебрегва съдебната практика, според която срокът за обжалване започва да тече считано от датата на публикацията в случаите на актове, които според постоянната практика и a fortiori, в изпълнение на правно задължение са публикувани в *Официален вестник на Европейския съюз*, но тя констатира, че обжалваното решение не съответства точно на актовете, посочени в член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999. Всъщност обжалваното решение съдържало едновременно препоръката, предлагаща подходящи мерки, посочена в член 18 от този регламент, и приемането от държавата членка, посочено в член 19, параграф 1 от същия регламент. Следователно Комисията се пита дали

обжалваното решение е трябвало да бъде публикувано на основание член 26, параграф 1 от този регламент, като оставя отговора на преценката на Първоинстанционния съд.

- 29 Въпреки това Комисията иска да се установи релевантността на тази съдебна практика в случаи, когато актът е бил съобщен на жалбоподателя. Да се приложи тази съдебна практика в случая би означавало да се обезсмисли значението на изпращането, предвидено в член 20 от Регламент № 659/1999, и да се продължат необосновано сроковете за обжалване от основните заинтересовани лица, които са на практика конкуренти на предприятията —получатели на помощта.
- 30 Жалбоподателят счита, че обжалваното решение му е било съобщено в неговата цялост не на 23 юни 2005 г., а едва на 29 юни 2005 г. Следователно жалбата била допустима, тъй като е подадена на 9 септември 2005 г. Освен това, ако срокът е започнал да тече едва от публикуването на обжалваното решение, жалбата била допустима на по-силно основание.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 31 Веднага трябва да се отбележи, че обжалваното решение, чийто единствен адресат е съответната държава членка, в случая Френската република (вж. в този смисъл Определение на Първоинстанционния съд от 13 май 2008 г. по дело SNIV/Комисия, Т-327/04, Сборник, стр. II-72*, точка 33), не е съобщено, а само изпратено на жалбоподателя.
- 32 По смисъла на член 230, пета алинея ЕО жалбата за отмяна трябва да се подаде в срок от два месеца, считано в зависимост от случая от публикуването на акта, от неговото съобщаване на жалбоподателя или при липса на уведомяване от деня, в който той е узнал за него.

- 33 От самия текст на тази разпоредба следва, че критерият за датата на узнаването за акта като начален момент, от който започва да тече срокът за обжалване, има субсидиарно значение по отношение на критериите за публикуването или за съобщаването на акта (Определение на Първоинстанционния съд от 21 ноември 2005 г. по дело *Tramain/Комисия*, T-426/04, *Recueil*, стр. II-4765, точка 48, Определение на Първоинстанционния съд по дело *SNIV/Комисия*, точка 31 по-горе, точка 21, и Определение на Първоинстанционния съд по дело *TF1/Комисия*, точка 12 по-горе, точка 19).
- 34 Освен това, що се отнася до актовете, които според постоянната практика на съответната институция се публикуват в *Официален вестник на Европейския съюз*, макар това публикуване да не е условие за тяхната приложимост, Съдът и Първоинстанционният съд приемат, че критерият за датата на узнаване не се прилага и че срокът за обжалване започва да тече от датата на публикуване. Всъщност при тези обстоятелства третото заинтересовано лице може оправдано да очаква, че въпросният акт ще бъде публикуван (Определение по дело *Tramain/Комисия*, точка 33 по-горе, точка 49, Определение по дело *SNIV/Комисия*, точка 31 по-горе, точка 22 и Определение по дело *TF1/Комисия*, точка 12 по-горе, точка 20). Това разрешение, което е свързано с правна сигурност и се прилага към всяко трето заинтересовано лице, има значение именно когато, както е в случая, третото заинтересовано лице, подател на жалбата, знае за акта преди неговото публикуване.
- 35 Накрая, фактът че Комисията предоставя на третите лица пълен достъп до текста на дадено решение, поместено на нейния уебсайт, наред с публикуването на обобщено уведомление в *Официален вестник*, което позволява на заинтересованите лица да идентифицират въпросното решение и с което им се съобщава за тази възможност за достъп чрез Интернет, трябва да се счита за публикация по смисъла на член 230, пета алинея ЕО (Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело *Olsen/Комисия*, T-17/02, *Recueil*, стр. II-2031, точка 80; Определение на Първоинстанционния съд от 19 септември 2005 г. по дело *Air Bourbon/Комисия*, T-321/04, *Recueil*, стр. II-3469, точка 34 и Определение на Първоинстанционния съд по дело *Tramain/Комисия*, точка 33 по-горе, точка 53).
- 36 Член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвижда, че Комисията публикува в *Официален вестник на Европейските общности* обобщено уведомление за „решенията, които взема съгласно [...] член 18 [във връзка] с член 19, параграф 1“.

- 37 За да се определи дали обжалваното решение, което не почива на изрично правно основание, съответства на това, което цели член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999 с посочения в предходната точка израз, на първо място трябва да се обърне внимание на етапите в процедурата, следвана от Комисията в конкретния случай, и на второ място трябва да се изясни смисълът на посочения израз.
- 38 Първо, от параграф 64 от обжалваното решение следва, че с писмото от 10 декември 2003 г., определено от Комисията като „писмо член 17“ (параграф 15 от обжалваното решение), тази институция не се е ограничила до това да информира Френската република за предварителното заключение, според което схемата на таксата не е или вече не е съвместима с общия пазар, и да покани тази държава членка да представи своите коментари.
- 39 В това писмо Комисията отбелязва „че предварително трябва да се внесат изменения в съществуващата система, за да се гарантира съвместимостта на френската система на такси с общностните разпоредби, приложими към държавните помощи“ (параграф 64 от обжалваното решение). Комисията „счита че френските власти трябва да вземат необходимите мерки, за да осигурят спазването на [някои] принципи“, свързани по същество с пропорционалността на държавната компенсация спрямо разходите за предоставяне на обществена услуга (параграф 64, първо тире от обжалваното решение) и с извършването от обществените радио- и телевизионни разпространители на техните търговски дейности при пазарни условия (параграф 64, второ и трето тире от обжалваното решение).
- 40 В тази връзка след писмото от 10 декември 2003 г. Комисията веднага решава да изпрати на съответната държава членка „препоръка, предлагаща подходящи мерки“, което впрочем се прави по принцип едва на етапа, предвиден в член 18 от Регламент № 659/1999, т.е. „в светлината на информацията, предоставена от държавата членка“.
- 41 В обжалваното решение, след като напомня съдържанието на препоръката (параграф 64 от обжалваното решение) и проверява задълженията, поети от Френската република в отговор на тази препоръка (параграф 65 и следващите от

обжалваното решение), Комисията „счита, че поетите от френските власти задължения относно принципа за липса на свръхкомпенсиране са приемливи“ (параграф 68 от обжалваното решение) и че тези „относно търговското поведение на обществените телевизии отговарят по приемлив начин на направените от нея препоръки“ (параграф 70 от обжалваното решение). Също така тя взема под внимание задължението на френските власти да извършат „за две години, считано от настоящото писмо“, необходимите законови и подзаконови промени за изпълнение на тези задължения и да ѝ представят в същия срок доклад по този въпрос (параграф 71 от обжалваното решение).

42 Въз основа на тези различни задължения, поети от френските власти, и на нейната констатация, че същите са съобразени с препоръката ѝ, Комисията решава да прекрати настоящата процедура (параграфи 1 и 72 от обжалваното решение), като напомня същевременно, че обжалваното решение не предопределя по никакъв начин правомощието ѝ да държи под постоянно наблюдение на всички съществуващи системи за помощ, предвидено в член 88, параграф 1 ЕО (параграф 73, първа алинея от обжалваното решение).

43 От гореизложеното следва, че в конкретния случай след процедурния етап, предвиден в член 17, параграф 2 от Регламент № 659/1999, Комисията решава да издаде предвидената в член 18 от същия регламент „препоръка, предлагаща подходящи мерки“, на Френската република. След това при получаване на заявлението на Френската република за поемане на задължения Комисията разглежда последните, установява, че отговарят на тази препоръка, и впоследствие ги приема. Това приемане обаче, което се основава на предварително разглеждане на поетите задължения и така надхвърля простото им отбелязване, може да се приравни най-малкото при първоначален анализ и доколкото е възможно, в съответствие с изрично предвидените в Регламент № 659/1999 процедурни етапи, на „отбелязването“ по смисъла на член 19, параграф 1 от този регламент.

44 На второ място, трябва да се изясни смисълът на израза „решение [взето] съгласно [...] член 18 [във връзка] с член 19, параграф 1“, съдържащ се в член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999.

- 45 Този израз означава, че предвиденото в тази разпоредба задължение за публикуване не се основава само на „решение [взето] съгласно [...] член 18“ от Регламент № 659/1999 да издаде препоръка, предлагаща подходящи мерки на държавата членка, а че това задължение за публикуване се поражда само в хипотезата, при която препоръката на Комисията е приета от държавата членка, което съответства на случая, посочен в член 19, параграф 1 от същия регламент.
- 46 Следователно по този начин член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999 предвижда в крайна сметка задължение на Комисията, ако и когато нейната препоръка, предлагаща подходящи мерки, бъде приета от държавата членка, да публикува съдържанието на препоръката, която институцията е решила да изпрати на държавата членка, както и информация, че препоръката е приета от държавата членка. По този начин третите лица са информирани не само за междинното състояние на процедурата за разглеждане, но и за нейното окончателно състояние.
- 47 В конкретния случай, въпреки че обжалваното решение е прието вследствие на процедура, в която препоръката, предвидена в член 18 от Регламент № 659/1999, е издадена още на етапа на изпращането на писмо на основание член 17 (вж. точки 38 и 40 по-горе), в действителност това решение съответства на това, което този регламент определя в член 26, параграф 1 с изреча „решение [взето] съгласно [...] член 18 [във връзка] с член 19, параграф 1“.
- 48 Тъй като обжалваното решение точно съответства на един от актовете, посочени в член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999, и поради това подлежи на публикуване, в съответствие с разпоредбите на член 102, параграф 1 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд срокът за обжалване е започнал да тече „от края на четирнадесетия ден след публикуването на акта в *Официален вестник на Европейския съюз*“, т.е. считано от 14 октомври 2005 г. в полунощ. По този начин и в съответствие с разпоредбите на член 230, пета алинея ЕО във връзка с член 101 и член 102, параграф 2 от Процедурния правилник срокът за обжалване е изтекъл във вторник, 27 декември 2005 г., в полунощ.

49 Тъй като настоящата жалба е подадена на 9 септември 2005 г. тя е допустима.

По естеството на обжалваното решение

Доводи на страните

50 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, твърди че доколкото обжалваното решение съдържа прието от френските власти предложение, то няма задължителен характер и следователно не е обжалваем акт.

51 Ставало въпрос за писмо, изпратено до Френската република във фазата на постоянно наблюдение на съществуваща помощ. Впрочем съгласно текста на член 88, параграф 1 ЕО подходящите мерки представлявали само предложения. Едва в хипотезата, при която държавата членка реши да не приема тези предложения, Комисията трябвало, ако счете за необходимо, да вземе решение на основание член 88, параграф 2 ЕО, с цел да изиска изменението на съответната схема за помощи, и единствено това решение имало задължителен характер. Комисията не разполагала с правомощие за упражняване на принуда спрямо държава членка в рамките на предварителната проверка на държавна помощ. В подкрепа на становището си Комисията посочва Решение на Първоинстанционния съд от 22 октомври 1996 г. по дело Salt Union/Комисия (T-330/94, Recueil, стр. II-1475, точка 35) и Определение по дело Gramarin/Комисия, точка 33 по-горе.

52 Процедурата, наричана процедура по „подходящите мерки“, била почти сходна с процес на договаряне. В случай че държавата членка приемела предложенията на Комисията за подходящи мерки, същата се задължавала да ги приложи. В случай на отказ Комисията започвала официална процедура по разследване.

- 53 В същото време на този етап на процедурата по подходящите мерки, която впрочем нямала суспензивно действие, Френската република можела да продължи да изплаща помощите въз основа на съществуващата схема още две години, считано от съобщаването на обжалваното решение. Единствените неудобства се изразявали в опасността от започване на официална процедура по разследване в случай на неспазване на поетите задължения и във факта, че след две години, при неизпълнение на поетите задължения оспорваната помощ нямало повече да се счита за съществуваща, а за нова. Единствено решение за започване на официална процедура по разследване можело евентуално да има задължителен характер.
- 54 От друга страна, единственото задължение за държавата членка било да спазва поетите от нея задължения и това задължение произтичало от нейното едностранно приемане на предложенията на Комисията, а не от атакуваното решение, което се свеждало до отбелязване на тези задължения.
- 55 Освен това Комисията нямала възможност само въз основа на неизпълнението на поетите задължения да заведе дело за установяване на неизпълнение на задължения на основание член 88, параграф 2 ЕО или на основание член 226 ЕО.
- 56 Доводът на жалбоподателя относно подтикването на държавите членки да не сътрудничат лоялно на Комисията бил неоснователен. Вярно било, че държава членка може да реши да не сътрудничи и да откаже всички предложения за подходящи мерки. Но това би довело до незабавно откриване на официална процедура по разследване, последвана от едностранно решение на Комисията с искане за незабавно изменение на схемата за помощи. Следваната в настоящия случай процедура по сътрудничество позволявала да се избегне откриването на официална процедура по разследване, оставяйки време на държавата членка да изпълни поетите от нея задължения в договорения ритъм, но не в по-дълги срокове. Следователно системата насърчавала сътрудничеството между Комисията и държавите членки, без да ги подтиква да се държат нелоялно.
- 57 Що се отнася до довода, изведен от липсата на съдебен контрол върху действията на Комисията, в случай че не е прието решение за откриване на официална процедура по разследване след изтичане на определения на държавата членка срок, този довод бил неточен. Неизпълнението на задълженията, поети от

Френската република, позволявало на жалбоподателя да иска от националния съд спиране на плащането на новата помощ, в каквато се превръщала таксата. Освен това жалбоподателят можел да изпрати покана за действие, след това да предяви срещу Комисията иск за установяване на неправомерно бездействие, ако тази институция не открие веднага официалната процедура по разследване. Накрая, официалната процедура завършвала с окончателно решение на Комисията, което подлежало на обжалване от жалбоподателя.

58 Накрая, в текста на параграф 73 от обжалваното решение Комисията не била допуснала противоречие относно естеството на обжалваното решение — естество, което зависело от съдържанието на този документ.

59 Жалбоподателят оспорва позицията на Комисията.

Съображения на Първоинстанционния съд

60 Съгласно постоянната съдебна практика само актовете, които произвеждат задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение, подлежат на обжалване по член 230, четвърта алинея ЕО (Решение на Съда от 11 ноември 1981 г. по дело IBM/Комисия, 60/81, Recueil, стр. 2639, точка 9; Решение на Първоинстанционния съд от 4 март 1999 г. по дело Assicurazioni Generali и Unicredito/Комисия, T-87/96, Recueil, стр. II-203, точка 37, Решение на Първоинстанционния съд от 22 март 2000 г. по дело Coca-Cola/Комисия, T-125/97 и T-127/97, Recueil, стр. II-1733, точка 77 и Решение на Първоинстанционния съд от 18 септември 2001 г. по дело M6 и др./Комисия, T-112/99, Recueil, стр. II-2459, точка 35; Определение на Първоинстанционния съд от 5 ноември 2003 г. по дело Kronoply/Комисия, T-130/02, Recueil, стр. II-4857, точка 43).

- 61 За да се определи дали акт или решение произвежда такова действие, се налага придържане към неговата същност (Решение по дело IBM/Комисия, точка 60 по-горе, точка 9 и Определение на Съда от 13 юни 1991 г. по дело Sunzest/Комисия, C-50/90, Recueil, стр. I-2917, точка 12; Решение по дело Coca-Cola/Комисия, точка 60 по-горе, точка 78 и Определение по дело Kronoply/Комисия, точка 60 по-горе, точка 44).
- 62 В областта на държавните помощи установените от Договора процедурни правила са различни в зависимост от това дали мерките представляват съществуващи помощи или нови помощи. Докато по отношение на първите се прилага член 88, параграфи 1 и 2 ЕО, вторите са уредени в параграфи 2 и 3 от същата разпоредба (Решение на Съда от 30 юни 1992 г. по дело Италия/Комисия, C-47/91, Recueil, стр. I-4145, точка 22).
- 63 Що се отнася до съществуващите помощи, член 88, параграф 1 ЕО оправомощава Комисията да ги държи под постоянно наблюдение в сътрудничество с държавите членки. В рамките на това наблюдение Комисията предлага на държавите членки всички подходящи мерки, които са необходими за последователно развитие или функциониране на общия пазар. По-нататък параграф 2 от този член предвижда, че ако Комисията, след като е уведомила всички заинтересовани страни да представят своите мнения, установи, че помощта, предоставена от държавата или чрез ресурси на държавата, е несъвместима с общия пазар в съответствие с член 87 или че тази помощ е била използвана не по предназначение, тя взема решение, че съответната държава членка е задължена да отмени или измени тази помощ в срок, който Комисията определя (Решение по дело Италия/Комисия, точка 62 по-горе, точка 23, Решение на Съда от 9 август 1994 г. по дело Namur-Les assurances du crédit, C-44/93, Recueil, стр. I-3829, точка 11).
- 64 Съгласно член 17, параграф 2 от Регламент № 659/1999, когато Комисията счита, че съществуваща схема за помощ не е или вече не е съвместима с общия пазар, тя информира съответната държава членка за своето предварително мнение и дава на съответната държава членка възможността да представи коментарите си в рамките на срок от един месец.
- 65 Съгласно член 18 от Регламент № 659/1999, когато с оглед на информацията, предоставена от държавата членка съгласно посочения по-горе член 17 Комисията достигне до извода, че съществуващата схема за помощи не е или вече не е съвместима с общия пазар, тя издава препоръка, предлагаща подходящи мерки

на съответната държава членка. Не може да се оспори, че разгледана самостоятелно, тази препоръка, съставляваща само едно предложение, не е обжалваем акт (вж. в този смисъл Решение по дело Salt Union/Комисия, точка 51 по-горе, точка 35, първо изречение).

66 Съгласно член 19, параграф 2 от Регламент № 659/1999, когато съответната държава членка не приеме предложените мерки и Комисията, след като е взела предвид аргументите на съответната държава членка, продължава да счита, че тези мерки са необходими, тя започва производство съгласно член 4, параграф 4 от този регламент.

67 Съгласно член 19, параграф 1 от Регламент № 659/1999, когато съответната държава членка приеме предложените мерки и информира Комисията за това, Комисията отбелязва тази констатация и информира държавата членка за това.

68 Тъй като към настоящия случай е относима тази последна хипотеза, следва да се отхвърли подходът, който Комисията защитава по същество и който въз основа на откъснат и буквален прочит на посочения по-горе член 19, параграф 1 се състои в твърдението, че Комисията изобщо не взема решение в случай на процедура по разглеждане на съществуваща помощ, приключваща с приемането от държавата членка на предложените подходящи мерки, или в свеждане на процедурата по член 17, по член 18 и по член 19, параграф 1 от Регламент № 659/1999 до процес, почти сходен на процес на договаряне.

69 В действителност такъв подход не отчита същността и предмета на тази процедура, която по естеството си представлява процедура по вземане на решение, както впрочем го указва член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999 чрез израза „решение [взето] съгласно [...] член 18 [във връзка] с член 19, параграф 1“.

- 70 Несъмнено Комисията и държавата членка могат да разискват по повод предложените подходящи мерки. Но в крайна сметка едва когато при упражняване на изключителните си правомощия за преценка на съвместимостта на държавните помощи с общия пазар Комисията реши да приеме поетите от държавата членка задължения като отговарящи на нейната загриженост, процедурата по разглеждане приключва с посоченото в предходната точка решение.
- 71 В конкретния случай Комисията разглежда поетите от Френската република задължения, приема че те отговарят на нейната препоръка, поради което позволяват да се осигури съвместимостта на схемата на такси с общия пазар, и поради това решава да прекрати настоящата процедура (параграфи 1 и 72 от обжалваното решение), като напомня същевременно, че обжалваното решение не преопределя по никакъв начин правомощието ѝ да държи под постоянно наблюдение всички съществуващи системи за помощ, предвидено в член 88, параграф 1 ЕО (параграф 73, първа алинея от обжалваното решение).
- 72 По този начин вместо само пасивно да отбелязва поетите от Френската република задължения, Комисията приема решение в това отношение, без което процедурата по разглеждане на таксата не би приключила, а би следвала своя ход било чрез продължаване на контактите, с цел да се постигне поемането на приемливи за Комисията задължения, било чрез откриване на официална процедура по разследване в съответствие с член 19, параграф 2 от Регламент № 659/1999.
- 73 Що се отнася до задължителното правно действие на обжалваното решение, достатъчно е да се посочи, че съгласно член 19, параграф 1 in fine от Регламент № 659/1999 съответната държава членка, която по време на публикуването, предвидено в член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999, по необходимост е приела подходящите мерки, е „задължена да приложи“ тези мерки (относно признаването от Съда на такова задължително правно действие вж. по дела, предхождащи влизането в сила на Регламент № 659/1999, Решение на Съда от 24 март 1993 г. по дело CIRFS и др./Комисия, C-313/90, Recueil, стр. I-1125, точка 36, Решение от 15 октомври 1996 г. по дело Ijssel-Vliet, C-311/94, Recueil, стр. I-5023, точки 42 и 43 и Решение от 5 октомври 2000 г. по дело Германия/Комисия, C-288/96, Recueil, стр. I-8237, точка 65 in fine).

74 Тези съображения не се оспорват при позоваването от Комисията на Определение по дело *Tramagrin/Комисия*, точка 33 по-горе и от Решение по дело *Salt Union/Комисия*, точка 51 по-горе.

75 Що се отнася до делото, по което е постановено Определение по дело *Tramagrin/Commission*, точка 33 по-горе, то засяга случай на предварително разглеждане на нова помощ. В съответствие с член 4, параграф 1 от Регламент № 659/1999 това предварително разглеждане трябва да започне с вземане на решение съгласно параграфи 2, 3 или 4 от същия член, което при необходимост може да се оспори с жалба за отмяна. В този контекст Първоинстанционният съд счита, че писмото, с което в рамките на предварителното разглеждане Комисията приканва Италианската република да се откаже от предложение за преходна разпоредба между действащата схема за помощи и схемата за помощ, за която е направено уведомление, представлява подготвителен акт на окончателното решение и следователно не може да се обжалва.

76 Впрочем в рамките на постоянното наблюдение на съществуващите държавни помощи и при хипотезата на надлежно изпълнение от държавата членка на поетите от нея задължения, след вземането на решението, посочено в член 26, параграф 1 от Регламент № 659/1999, Комисията не е длъжна да приеме друго решение. Единственият акт, с който разполагат третите заинтересовани лица — и в случая жалбоподателят — е не подготвителен акт на едно окончателно решение, което трябва да се вземе, както е в делото *Tramagrin/Комисия*, а решението, споменато в посочената по-горе разпоредба на Регламент № 659/1999, което произвежда задължителното правно действие посочено в точка 73 по-горе.

77 Позоваването на Решение по дело *Salt Union/Комисия*, точка 51 по-горе също не може да обоснове позицията на Комисията. Всъщност изрично разгледаната от Съда хипотеза в точка 35 от това решение се отнася до отказ на държава членка да приеме предложение на Комисията за подходящи мерки, което разгледано самостоятелно, както бе отбелязано в точка 65 по-горе, действително не съставлява обжалваем акт. Въпреки това положението в настоящия случай е различно, тъй като е свързано с приемане на подходящите мерки от държавата членка.

- 78 От гореизложеното следва, че нито Определение по дело Taramin/Комисия, точка 33 по-горе, нито Решение по дело Salt Union/Комисия, точка 51 по-горе, не подкрепят позицията на Комисията.
- 79 Накрая, що се отнася до въпроса дали задължителното правно действие произведено от обжалваното решение може да засегне интересите на жалбоподателя, трябва да се отбележи, че това решение потвърждава, в обвързваща правна и времева рамка, присъща на механизма за постоянно наблюдение на съществуващите помощи, поетите от Френската република задължения, които би могло да се считат за неподходящи за осигуряване на съвместимостта на системата на таксата с общия пазар. Така обжалваното решение позволява на Френската република да продължи още две години да прилага оспорваната схема за помощи.
- 80 Освен това обжалваното решение позволява най-вече запазването на споменатата схема за помощ и след периода от две години, чрез извършване на някои промени.
- 81 От гореизложеното следва, че обжалваното решение произвежда задължително правно действие, което може да засегне интересите на жалбоподателя, и следователно съставлява акт, срещу който може да се подаде жалба за отмяна по член 230, четвърта алинея ЕО.

По правния интерес на жалбоподателя

Доводи на страните

- 82 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, не оспорва по никакъв начин правния интерес на жалбоподателя, но твърди, че в качеството си на конкурент на предприятие — получател на помощ, която доброволно е приведена в съответствие с общностното право, жалбоподателят получил удовлетворение и следователно нямал никакъв правен интерес да иска отмяна на обжалваното решение. В случай на отмяна положението на жалбоподателя щяло да бъде по-малко удовлетворително от произтичащото от обжалваното решение, което било насочено към изменение на системата на помощи в по-благоприятна за общия интерес посока.
- 83 Жалбоподателят оспорва позицията на Комисията.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 84 Според постоянната съдебна практика допустимостта на жалба за отмяна е обусловена от изискването физическото или юридическото лице, което е неин подател, да има интерес от отмяната на обжалвания акт. Интересът трябва да е възникнал и все още съществуващ и се преценява към датата на подаване на жалбата (Решение на Първоинстанционния съд от 14 април 2005 г. по дело *Sniace/Комисия*, T-141/03, *Rescueil*, стр. II-1197, точка 25 и Решение на Първоинстанционния съд от 20 септември 2007 г. по дело *Salvat père & fils* и др./Комисия, T-136/05, *Rescueil*, стр. II-4063, точка 34).
- 85 Такъв интерес съществува, когато отмяната на този акт сама по себе си може да има правни последици или, казано по различен начин, когато жалбата може с резултата си да донесе полза за страната, която я е подала (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 28 септември 2004 г. по дело *МСІ/Комисия*, T-310/00, *Rescueil*, стр. II-3253, точка 44 и цитираната съдебна практика). Решение,

което изцяло удовлетворява молителя, по правило не може да го уврежда (вж. в този смисъл Решение на Съда от 18 юни 2002 г. по дело Германия/Комисия, С-242/00, Recueil, стр. I-5603, точка 46; Решение на Първоинстанционния съд от 17 септември 1992 г. по дело NBV и NVB/Комисия, T-138/89, Recueil, стр. II-2181, точка 32) и този молител няма интерес да иска неговата отмяна.

86 Обратно, след като молителят твърди, че макар евентуално да е частично благоприятен за него, разглежданият акт не защитава достатъчно и по подходящ начин правното му положение, следва да му се признае наличието на правен интерес, за да може общественият съд да провери законосъобразността на това решение. В такъв случай преценката на благоприятния характер на обжалвания акт е въпрос по същество, а не по допустимостта на жалбата (вж. в този смисъл заключение на генералния адвокат Tesouro във връзка с Решение на Съда от 9 ноември 1989 г. по дело Katsoufros/Съд, 55/88, Recueil, стр. 3579, 3585—3587).

87 В обжалваното решение Комисията, пред която жалбоподателят подава жалба конкретно относно схемата на такса за телевизионен лиценз, счита, че определени задължения, поети от Френската република, могат да осигурят съвместимостта на тази схема с общия пазар. Що се отнася до жалбоподателя, той счита тези задължения като неподходящи за тази цел и оспорва обжалваното решение именно защото то ги потвърждава и така нарушава в негов ущърб разпоредбите на Договора в частта за държавните помощи.

88 Налага се изводът, че доводът на Комисията, според който жалбоподателят няма интерес да иска отмяната на обжалваното решение, с мотива че то представлява благоприятно за него решение, се основава на предпоставката, че оспорването на жалбоподателя по същество, т.е. в частност относно явно неподходящия характер на поетите задължения, е погрешно.

89 Следователно в качеството си на оператор на телевизия — конкурент на France 2 и на France 3, жалбоподателят очевидно има интерес да постави на обществения

съд въпроса дали е законосъобразно тази институция да счита в обжалваното решение, че задълженията, поети от Френската република, позволяват да се осигури съвместимостта на френската система на таксата с общия пазар.

90 От друга страна, обратно на твърдението на Комисията, отмяната на обжалваното решение на основание допуснатата от институцията явна грешка при определянето на подходящите за въвеждане мерки или на основание непълната обосновка на уместността на тези мерки спрямо установените проблеми не би поставила жалбоподателя в по-малко благоприятно положение от това, което следва от обжалваното решение.

91 Всъщност отмяна по едното или другото от тези основания би означавала, че обжалваното решение се характеризира или може да се характеризира с това, че предвижда неподходящи задължения и че следователно е било неблагоприятно за жалбоподателя. След отмяната Комисията би трябвало да прецени с оглед на представените условия за финансиране на France 2 и на France 3 и в рамките на постоянното наблюдение на съществуващите помощи възможността да предложи други подходящи мерки за в бъдеще.

92 Следователно, обратно на твърдението на Комисията, жалбоподателят има правен интерес да иска отмяна на обжалваното решение.

93 От гореизложеното следва, че жалбата е допустима.

По съществуващото на спора

- 94 Настоящата жалба съдържа пет правни основания. Първото правно основание е изведено от нарушение на задължението за мотивиране. Второто правно основание е изведено от нарушение на правото на защита. Третото правно основание е изведено от недостатъчния обхват на поетите от Френската република задължения. Четвъртото правно основание е изведено от нарушение на процедурните правила. Петото правно основание е изведено от неправилно тълкуване на Решение на Съда от 24 юли 2003 г. по дело *Altmark Trans и Regierungspräsidium Magdeburg* (С-280/00, Recueil, стр. I-7747, наричано по-нататък „Решение по дело *Altmark*“).
- 95 Най-напред следва да бъдат разгледани правните основания, изведени от нарушението на правото на защита и на процедурните правила. След това ще бъдат разгледани правното основание, изведено от неправилно тълкуване на Решение по дело *Altmark*, точка 94 по-горе, а после двете правни основания, изведени съответно от нарушение на задължението за мотивиране и от недостатъчния обхват на поетите задължения.

По второто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита

Доводи на страните

- 96 Като признава, че административната процедура в сферата на държавните помощи е насочена само срещу държавни членки, жалбоподателят твърди, че във фазата на разглеждане, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, Комисията трябва да прикани заинтересованите лица да представят своите коментари. Жалбоподателят се учудва, че не е могъл да обсъди с Комисията уместността и обхвата на поетите от Френската република задължения, щом като въз основа на тях Комисията е потвърдила запазването на схема, съставляваща държавна помощ, която противоречи на член 87 ЕО. Обсъждането било още по-наложително, тъй като диалогът между жалбоподателя и Комисията, който би довел до извода, че схемата на таксата е държавна помощ по смисъла на член 87 ЕО, бил прекратен внезапно, когато се достигнало до преценката на съвместимостта на тази схема с общия пазар.

- 97 Жалбоподателят счита, че мястото, което му е отредено в настоящото производство, е несъвместимо със съдебната практика, според която дори при липса на писмена разпоредба Общността не може да засяга положението на едно лице, ако не му е дадена възможност да изрази гледната си точка. Предвид правото на преценка на Комисията при вземане на решение в съответствие с член 88, параграф 1 ЕО, зачитането на правото на изслушване трябвало да е гарантирано в още по-голяма степен. Прекратяването на диалога между Комисията и жалбоподателя съставлявало нарушение на правото на защита на последния.
- 98 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, оспорва позицията на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 99 Трябва да се напомни, че предвид общата ѝ структура процедурата за контрол върху държавните помощи е процедура, която започва спрямо държавата членка, отговаряща за предоставянето на помощта с оглед на своите задължения към Общността (Решение на Първоинстанционния съд от 8 юли 2004 г. по дело Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, T-198/01, Recueil, стр. II-2717, точка 61 и Решение на Първоинстанционния съд от 11 май 2005 г. по дело Saxonía Edelmetalle/Комисия, T-111/01 и T-133/01, Recueil, стр. II-1579, точка 47).
- 100 Това съображение, развито от съдебната практика в контекста на контрола от страна на Комисията върху новите помощи, се отнася и до контрола при постоянно наблюдение на съществуващите помощи.
- 101 От това следва, че макар нищо да не забранява на една страна да изпрати на Комисията данни, разкриващи несъвместимостта на дадена държавна помощ с общия пазар, независимо дали става въпрос за нова помощ или за съществуваща помощ, тази възможност не предоставя на страната никакво право на защита. Комисията изобщо не е длъжна да започва с тази страна обсъждане при условията на състезателност.

- 102 Вярно е, че в рамките на официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2, първа алинея ЕО и в член 6 от Регламент № 659/1999, която що се отнася до контрола върху нови помощи, може да започне с решение, взето съгласно член 4, параграф 4 от Регламент № 659/1999, а що се отнася до постоянното наблюдение на съществуващи помощи — с решение, взето съгласно член 19, параграф 2 от същия регламент, Комисията „призовава [...] другите заинтересовани страни да представят коментари“ (член 6, параграф 1, второ изречение от Регламент № 659/1999). Въпреки това се налага изводът, че в настоящия случай обжалваното решение е взето не след приключването на такава официална процедура по разследване, а след предложение за подходящи мерки, прието от съответната държава членка, т.е. в рамките на член 19, параграф 1 от Регламент № 659/1999.
- 103 На този етап на процедурата по постоянно наблюдение на съществуващите помощи Комисията не е била длъжна да призове жалбоподателя да ѝ представи коментарите си. Следователно жалбоподателят погрешно иска да се ползва от право на защита и се позовава на нарушението на това право от Комисията.
- 104 При тези условия настоящото правно основание следва да се отхвърли.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на процедурните правила

Доводи на страните

- 105 Според жалбоподателя Комисията изглежда прехвърляла на националните власти отговорността за установяването на дадена държавна помощ, въпреки че това е нейно изключително правомощие. Жалбоподателят не разбира как Комисията можела да делегира това правомощие и следователно да признае

непосредственото действие на член 87 ЕО чрез обикновено решение, с което приема поети задължения, докато бил необходим регламент, за да се предвиди непосредственото действие на член 88, параграф 3 ЕО.

106 Комисията оспорва позицията на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

107 На първо място трябва да се констатира, че противно на това, което изглежда се твърди с настоящото правно основание, обжалваното решение няма по никакъв начин за цел да прехвърли на националните власти отговорността за установяването на евентуална държавна помощ, което както се твърди, е изключително правомощие на Комисията, като впрочем се има предвид, както посочва и Съдът, че националният съд във всички случаи е компетентен да установи при необходимост съществуването на дадена държавна помощ (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 март 1977 г. по дело *Steinike & Weinlig*, 78/76, Recueil, стр. 595, точка 14).

108 На второ място, доколкото с настоящото правно основание жалбоподателят цели да посочи предполагаемо прехвърляне от Комисията на националните власти на нейното изключително правомощие за преценка на съвместимостта на дадена държавна помощ с общия пазар, налага се изводът, че с обжалваното решение по никакъв начин не се извършва такова прехвърляне на правомощие.

109 Напротив, в изпълнение на своето изключително правомощие за преценка на съвместимостта на държавните помощи с общия пазар чрез обжалваното решение Комисията постига поемането на някои задължения от Френската република, целящи да осигурят съвместимостта на схемата на таксата с този пазар. Освен това обжалваното решение, както се напомня и в параграф 73 от него, не ограничава по никакъв начин властта на Комисията на основание член 88, параграф 1 ЕО да държи под постоянно наблюдение всички съществуващи системи за помощ и да предложи подходящи мерки, които са необходими за последователното развитие или за функционирането на общия пазар.

110 При тези условия настоящото правно основание следва да се отхвърли.

По петото правно основание, изведено от неправилно тълкуване на Решение по дело Altmark

Доводи на страните

111 Жалбоподателят счита, че Комисията е допуснала грешка при прилагане на правото, що се отнася до прилагането на член 86, параграф 2 ЕО в случай на помощ, произтичаща от свръхкомпенсиране на разход по задължения за обществена услуга.

112 В Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, Съдът възприел така наречения „компенсаторен“ подход. Изборът на този компенсаторен подход бил потвърден и в последващата съдебна практика както на Съда, така и на Първоинстанционния съд.

113 Жалбоподателят заявява, че обратно на твърдението на Комисията, в Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, Съдът не потвърждава мълчаливо, че помощ, която компенсира или по-скоро свръхкомпенсира разходите, направени от дадено предприятие за предоставянето на услуга от общ икономически интерес (наричана по-нататък „УОИИ“), може да бъде обявена за съвместима с общия пазар, ако са изпълнени условията на член 86, параграф 2 ЕО.

114 Всъщност Съдът не бил длъжен да отговаря дори мълчаливо в рамките на преюдициално запитване на въпрос, който не му е поставен.

- 115 Освен това Съдът се позовавал на Решение от 22 ноември 2001 г. по дело *Ferring* (C-53/00, Recueil, стр. I-9067, наричано по-нататък „Решение по дело *Ferring*“). В това решение обаче Съдът изрично изключил прилагането на член 86, параграф 2 ЕО, като обявил, че предимство, което превишава допълнителните разходи, произтичащи от задача от общ интерес, „в никакъв случай не можело да се разглежда като необходимо, за да се даде възможност на тези оператори да изпълнят специфичната си задача“.
- 116 По-нататък, прилагането на член 86, параграф 2 ЕО предполагало изпълнението на условия, свързани с определянето, мандата и контрола на задачата за обществена услуга, както и относно пропорционалния характер на финансовото компенсиране, предоставяно срещу тази услуга. В Решение по дело *Altmark*, точка 94 по-горе, Съдът обаче възприел същите тези условия като кумулативни критерии за преценка, но не за съвместимостта, а именно за самото съществуване на помощта, чрез първото, второто и третото от четирите условия, определени в точка 95 и в диспозитива на това решение (наричани заедно по-нататък „условията *Altmark*“). С други думи, контролът на пропорционалността се осъществявал според Съда на етапа на квалифицирането на помощта, т.е. на етап, предхождащ етапа, на който Комисията възнамерявала да го упражни.
- 117 Накрая, в своята практика Комисията прилагала член 86, параграф 2 ЕО в случаи, при които второто и четвъртото от условията *Altmark* не били изпълнени, от което мълчаливо следвало, че щом първото и третото условие *Altmark* не са изпълнени, запазването на мярката чрез разглеждането ѝ на основание член 86, параграф 2 ЕО било изключено. В случая обаче, след като самата Комисия констатирала, че третото условие *Altmark* не било изпълнено, това непременно трябвало да я доведе до заключението, че ставало въпрос именно за помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, без да е необходимо да се обсъжда евентуалната ѝ съвместимост.
- 118 Следователно Комисията допуснала грешка при прилагане на правото, проверявайки дали една държавна мярка за компенсиране на разходите за обществена услуга може да бъде обоснована съгласно член 86, параграф 2 ЕО, щом като тя самата била установила, че споменатата мярка не отговаряла на условията *Altmark*, позволяващи да се избегне квалифицирането ѝ като държавна помощ.

- 119 В писмената реплика жалбоподателят отрича да е оспорвал изключителното правомощие на Комисията да се произнася по съвместимостта на дадена помощ с общия пазар, което впрочем се потвърждава от подадената от него жалба. Той по-скоро оспорвал условията, при които Комисията извършва разглеждането.
- 120 Действително жалбоподателят напомня, че в Решение по дело *Ferring*, точка 115 по-горе, Съдът не се позовава на член 86, параграф 2 ЕО, за да обоснове приетото разрешение. Нещо повече, след като извел принципа, че компенсирани, спазващо условието за равностойност, не е помощ, Съдът добавил, че „ако се установи, че търговците на едро като разпределители получават предимство от необлагането с данък на преките продажби на лекарства, което надвишава допълнителните разходи, направени от тях за изпълнение на наложени им от националната правна уредба задължения за обществена услуга, то за частта, която надвишава споменатите допълнителни разходи, това предимство в никакъв случай не може да се разглежда като необходимо, с цел да се позволи на тези оператори да изпълнят специфичната си задача“. Следователно според Съда „трябва[ло] да се отговори, че член [86], параграф 2 [ЕО] трябва да бъде тълкуван в смисъл, че не покрива данъчно предимство, от което се ползват предприятията, натоварени с управление на обществена услуга като разглежданите в главното производство, доколкото това предимство надвишава допълнителните разходи за обществената услуга“.
- 121 Оттук ставало ясно, че Съдът изключвал всякакво прилагане на дерогацията по член 86, параграф 2 ЕО в полза на компенсирани, надвишаващо допълнителните разходи, свързани с изпълнение на задълженията за обществена услуга, с последицата, че тези помощи да трябвало да се оценяват единствено въз основа на член 87 ЕО. В такъв случай разглеждането на съвместимостта на помощта с общия пазар продължавало да е в правомощията на Комисията, но при невъзможност да прилага дерогацията по член 86, параграф 2 ЕО това разглеждане на практика можело да доведе само до отрицателен извод.
- 122 Впрочем в Решение по дело *Altmark*, точка 94 по-горе, Съдът не опровергавал този анализ. На практика Съдът не изключвал изрично прилагането на член 86, параграф 2 ЕО, но и не го потвърждавал.

- 123 Комисията, подкрепена от Френската република и от France Télévisions, оспорва изложенията от жалбоподателя доводи. По същество тя твърди, че в това правно основание жалбоподателят смесва два въпроса, които впрочем са ясно разграничени, и че Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, е допринесло за изясняването им. Първият бил относно това кога е налице държавна помощ по смисъла на Договора, а вторият — относно това кога една такава помощ може да се обяви за съвместима с общия пазар.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 124 С настоящото правно основание жалбоподателят твърди по същество, че Комисията допуснала грешка при прилагане на правото, заключавайки, че системата на телевизионната такса е съвместима с общия пазар, при положение че тя самата приела, че някои от условията Altmark не били изпълнени.
- 125 Този довод не може да се подкрепи, тъй като следва от погрешно тълкуване на Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе.
- 126 В Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, Съдът напомня, че според постоянната съдебна практика, за да се квалифицира една мярка като помощ, следва да са изпълнени всички условия, посочени в член 87, параграф 1 ЕО (точка 74 от решението), и че тази разпоредба изброява следните условия. Първо, трябва да става въпрос за намеса на държавата или чрез ресурси на държавата. Второ, тази намеса трябва да е в състояние да засегне търговията между държавите членки. Трето, тя трябва да предоставя предимство на своя получател. Четвърто, тя трябва да нарушава или да заплашва да наруши конкуренцията (точка 75 от решението).
- 127 Що се отнася до условието, свързано с наличието на предимство, предоставено на нейния получател, Съдът посочва, че от постоянната съдебна практика, и по-специално от Решение по дело Ferring, точка 115 по-горе, следва, че доколкото държавната намеса трябва да се счита за компенсация, представляваща насрещна престагия на осъществени от предприятията получатели услуги с оглед на

изпълнение на задължения за обществени услуги, така че тези предприятия в действителност не извличат полза от финансово предимство и следователно споменатата намеса не поставя тези предприятия в по-благоприятно конкурентно положение спрямо конкурентните предприятия, подобна намеса не попада в приложното поле на член 87, параграф 1 ЕО (Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, точка 87).

128 Съдът добавя, че въпреки това, за да може в конкретен случай подобна компенсация да не се квалифицира като „държавна помощ“, трябва да бъдат изпълнени определен брой условия (Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, точка 88):

- първо, предприятието получател трябва действително да е натоварено с изпълнението на задължения за обществена услуга и тези задължения трябва да бъдат ясно определени (първо условие Altmark),
- второ, параметрите, въз основа на които е изчислена компенсацията, трябва да бъдат предварително установени по обективен и прозрачен начин (второ условие Altmark),
- трето, компенсацията не трябва да надхвърля необходимото за покриване изцяло или отчасти на разходите, направени при изпълнението на задълженията за обществена услуга, като се имат предвид свързаните с тях приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения (трето условие Altmark),
- четвърто, когато изборът на предприятие, което да бъде натоварено да изпълнява задължения за обществена услуга, не е направен в рамките на процедура по възлагане на обществена поръчка, равнището на необходимата компенсация трябва да бъде определено въз основа на анализ на разходите, които добре управлявано и подходящо оборудвано с транспортни средства,

с цел да може да удовлетвори необходимите изисквания за обществена услуга, средно предприятие би направило, за да изпълни тези задължения, като имат предвид свързаните с това приходи, както и разумна печалба за изпълнението на тези задължения (четвърто условие Altmark).

129 Съдът заключава, че държавна намеса, която не отговаря на едно или повече от споменатите условия, трябва да се счита за държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.

130 Ето защо от напълно недвусмислените мотиви на Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, следва, че единствената цел на посочените по-горе четири условия е квалифицирането на разглежданата мярка като държавна помощ, и по-конкретно установяването на наличие на предимство.

131 Така Съдът възпроизвежда и доуточнява разрешението, възприето в Решение по дело Ferring, точка 115 по-горе, на което многократно се позовава жалбоподателят в писмените си изявления, с цел да позволи на държавите членки по-добре да преценят дали тяхната намеса в полза на дадено образование, натоварено с изпълнението на задължение за обществена услуга, представлява държавна помощ, извеждайки задължение за уведомяване на Комисията за мярката в случай на нова помощ или за сътрудничество с тази институция в случай на съществуваща помощ.

132 Трябва да се подчертае, че доводите на жалбоподателя са в противоречие и с точки 104 и 105 от Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, в които Съдът отговаря на втората част на преюдициалния въпрос, с който запитващата юрисдикция иска да се установи по-конкретно дали член 73 ЕО може да се прилага спрямо държавни субсидии, компенсиращи допълнителните разходи, направени за изпълнението на задължения за обществена услуга.

- 133 В посочените по-горе точки Съдът отбелязва, че доколкото субсидиите, разглеждани в главното производство, трябва да се считат за компенсация, която представлява насрещна престация за осъществени транспортни услуги за изпълнение на задължения за обществена услуга и отговаря на четирите условия Altmark, те не попадат в приложното поле на член 87 ЕО, така че не следва да се прави позоваване на дерогацията на тази разпоредба, предвидена в член 73 ЕО. Следователно според Съда разпоредбите на първичното право относно държавните помощи, в случая тези на член 73 ЕО, са приложими към споменатите субсидии само доколкото не са изпълнени всички посочени условия или споменатите субсидии не попадат в приложното поле на Регламент (ЕИО) № 1191/69 на Съвета от 26 юни 1969 година относно действията на държавите членки по задължения, присъщи на понятието за обществена услуга в железопътния, автомобилния и вътрешноводния транспорт (ОВ L 156, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 25), изменен с Регламент (ЕИО) № 1893/91 на Съвета от 20 юни 1991 година (ОВ L 169, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 2, стр. 59).
- 134 Така ясно проличава, че Съдът прави разграничение между въпроса за квалифицирането на дадена мярка като държавна помощ, което в дадения случай произтича от липсата на изпълнение на четирите условия Altmark, и въпроса за нейната съвместимост с общия пазар. Това съждение на Съда, свързано с прилагането на член 73 ЕО, може изцяло да се пренесе към настоящия случай, що се отнася до приложимостта на член 86, параграф 2 ЕО.
- 135 Решенията на Съда и на Първоинстанционния съд, които след Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, препращат към изброените в това решение условия, не поставят под съмнение факта, че тези условия се отнасят до квалификацията „държавна помощ“ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО и не посочват, че изброявайки тези условия, Съдът е искал да преустанови прилагането на член 86, параграф 2 ЕО при преценката на съвместимостта с общия пазар на държавните мерки за финансиране на УОИИ (вж. в този смисъл Решение на Съда от 27 ноември 2003 г. по дело Enirisorse, C-34/01—C-38/01, Recueil, стр. I-14243, точки 31—40, Решение на Съда от 30 март 2006 г. по дело Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti, C-451/03, Recueil, стр. I-2941, точки 61—72, Решение на Съда от 7 септември 2006 г. по дело Laboratoires Boiron, C-526/04, Recueil, стр. I-7529, точки 50—57 и Решение на Съда от 17 юли 2008 г. по дело Essent Network Noord и др., C-206/06, Сборник, стр. I-5497, точки 79—88; Решение на Първоинстанционния съд от 16 март 2004 г. по дело Danske Busvognmænd/Комисия, T-157/01, Recueil, стр. II-917, точки 97 и 98, Решение на Първоинстанционния съд от 16 септември 2004 г. по дело Valmont/Комисия, T-274/01, Recueil, стр. II-3145, точки 130 и 131, Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2005 г. по дело Corsica Ferries France/Комисия, T-349/03, Recueil, стр. II-2197, точка 310 и Решение на Първоинстанционния съд от 12 февруари 2008 г. по дело BUPA и др./Комисия, T-289/03, Сборник, стр. II-741, точка 258).

- 136 По специално в делото *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, по което е постановено посоченото в точка 135 по-горе решение, Съдът отговаря на преюдициален въпрос, с който запитващата юрисдикция иска да се установи дали възнаграждението, получавано от центровете за данъчна помощ за изготвянето и изпращането на данъчна декларация в съответствие с националното законодателство, представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.
- 137 В решението си Съдът напомня четирите условия *Altmark*, подчертавайки, че тяхното изпълнение дава възможност държавната намеса, считана за компенсация, представляваща насрещна престация за извършени от предприятията получатели услуги за изпълнение на задължения за обществена услуга, да не се квалифицира като държавна помощ.
- 138 След като установява, че разглеждането на двете последни условия, свързани с размера на въпросното възнаграждение, изискват преценка на фактите в спора по главното производство, и като напомня, че този въпрос не е от неговата компетентност, Съдът отбелязва, че националната юрисдикция трябва да прецени в светлината на споменатите факти дали въпросното възнаграждение представлява държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО.
- 139 Важно е да се отбележи, че в този контекст Съдът се е погрижил да добави, че националната юрисдикция не е компетентна да прецени съвместимостта на мерките за помощ или на схемата за помощ с общия пазар, която преценка е от изключителната компетентност на Комисията, действаща под контрола на общностния съд (Решение по дело *Servizi Ausiliari Dottori Commercialisti*, точка 135 по-горе, точка 71).
- 140 Това последно съображение на Съда ясно показва, че настоящото правно основание почива на смесването от жалбоподателя на критерия по дело *Altmark*, който цели да се установи съществуването на държавна помощ по смисъла на член 87, параграф 1 ЕО, с критерия по член 86, параграф 2 ЕО, който позволява да се установи дали мярка, представляваща държавна помощ, може да се счита за съвместима с общия пазар.

- 141 При тези условия следва да се констатира, че в конкретния случай Комисията не е допуснала никаква грешка при прилагане на правото.
- 142 Всъщност в обжалваното решение Комисията първо разглежда дали системата на таксата представлява държавна помощ. След като установява, че е изпълнено условието за съществуване на държавна помощ, свързано с използването на държавни ресурси (параграф 21 от обжалваното решение), Комисията проверява условието, свързано със съществуването на селективно предимство (параграфи 22—25 от обжалваното решение), и приема в тази връзка, че второто и четвъртото условие Altmark не са спазени (параграфи 24 и 25 от обжалваното решение), без да се произнася по другите условия Altmark. Накрая Комисията констатира, че системата на телевизионната такса засяга търговията между държавите членки (параграф 26 от обжалваното решение).
- 143 Вследствие на това Комисията заключава, че тази система представлява държавна помощ (параграф 27 от обжалваното решение).
- 144 По-нататък тази институция разглежда дали системата на таксата за телевизионен лиценз действително е съществуваща държавна помощ, както тя приема първоначално в решението за откриване на официална процедура по разследване от 27 септември 1999 г. (вж. точка 10 по-горе). След като констатира, че системата е установена преди влизането в сила на договора и че тя не е претърпяла съществени изменения (параграфи 28—35 от обжалваното решение), Комисията заключава, че системата представлява съществуваща държавна помощ по смисъла на член 1, буква б), подточка i) от Регламент № 659/1999 (параграф 36 от обжалваното решение).
- 145 След това Комисията правилно разглежда въпросната мярка във връзка с член 86, параграф 2 ЕО, за да реши накрая да прекрати процедурата предвид задълженията, поети от френските власти за изменение на законодателството, с цел да се дадат достатъчно гаранции срещу възможно свръхкомпенсиране на разходите, направени за обществената услуга.

146 По този начин Комисията не е пренебрегнала мотивите на Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, обратно на твърденията на жалбоподателя.

147 От гореизложеното следва, че петото правно основание, повдигнато от жалбоподателя, трябва да се отхвърли като неоснователно.

По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране

Доводи на страните

148 Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не указвало никакъв начин, по който да може се разбере изборът на Комисията да обуслови съвместимостта на посочената мярка от задълженията, предложени от Френската република. Обратно на твърдението на Комисията, жалбоподателят не смесвал критика на мотивирането с критика на основателността на обжалваното решение, а се ограничавал до това да докаже, че конкретно от гледна точка на поетите задължения обжалваното решение е недостатъчно мотивирано. След това жалбоподателят подчертава, че тази липса на мотиви е още по-злополучна, тъй като с нея се увенчава процедура, започнала преди повече от десет години. Жалбоподателят посочва, че без да засяга въпроса за тяхната основателност, се ограничава до установяване на оскъдността на разясненията, дадени в обжалваното решение, в което след 65 параграфа, посветени на констатацията, че схемата на таксата не дава достатъчно гаранции за осигуряване на съвместимостта с общия пазар, в рамките на седем параграфа без друго разяснение се приемат поетите от Френската република задължения.

149 Като се има предвид, че изискването за мотивиране трябвало да бъде преценявано по-конкретно в зависимост от интереса на адресатите или на други засегнати лица да получат разяснения, погрешно било Комисията да се опитва да ограничава преценката на пълнотата на мотивите на обжалваното

решение единствено до отношенията между нея и Френската република. Това водело до отричане на правата на третите заинтересовани лица в процедурата по отмяна на решения в сферата на държавните помощи.

- 150 Непълнотата на мотивите била още по-ясно изразена в светлината на проявения от жалбоподателя интерес към този случай, отразен в множеството контакти и размяна на писма.
- 151 Мотиви, в които Комисията се ограничавала формално да напомни критериите за преценка за съществуването на държавна помощ, за да констатира след това в параграф 24 от обжалваното решение, че „второто условие, изведено в Решение по дело Altmark, точка 94 по-горе, не е изпълнено“, с аргумента че „Законът от 1986 г. не посочва обективни и прозрачни параметри, въз основа на които да бъде изчислена компенсацията на разходите за обществена услуга“, не можело да се считат за достатъчни, щом като такава липса на мотиви засягала възможността за преценка на уместността на поетите от Френската република задължения.
- 152 Поради същите причини и анализ, който се ограничавал да констатира, че френското законодателство не е в състояние да попречи на свръхкомпенсирането на задълженията за обществена услуга или на кръстосано субсидиране, нарушаващо конкуренцията, при това без да определя размера на последното, не можело да се определи като достатъчен.
- 153 Фактът, че Комисията изпратила писмо с предложение за подходящи мерки до Френската република и следвала подхода, оповестен в Съобщението на Комисията за прилагане на правилата за държавните помощи по отношение на обществената услуга разпространение на радио- и телевизионни програми (ОВ С 320, 2001 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 19, наричано по-нататък „Съобщението относно радиоразпръскването“), не променял анализа на жалбоподателя. Всъщност непълнотата на мотивите на обжалваното решение не можела да се прикрие с мотивите, съдържащи се в писмото от 10 декември 2003 г., на което жалбоподателят не бил адресат. Освен това жалбоподателят не оспорвал анализа на Комисията, достигай до констатацията, че схемата на таксата представлява държавна помощ, която не съдържа достатъчно гаранции, за да осигури съвместимостта си с общия пазар. Въпреки това жалбоподателят не бил в състояние да прецени основателността на поетите

задължения, приети от Комисията, поради липса на разяснение от страна на тази институция за избора да приеме споменатите задължения.

- 154 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, оспорва позицията на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

- 155 Според постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и трябва по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол. Изискването за мотивиране следва да се преценява в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите или други лица, засегнати пряко и лично от акта, могат да имат от получаване на разяснения. Не се изисква мотивите да уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на посочения член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя (Решение на Съда от 13 март 1985 г. по дело Нидерландия и Leeuwarder Papierwarenfabriek/Комисия, 296/82 и 318/82, Recueil, стр. 809, точка 19, Решение на Съда от 14 февруари 1990 г. по дело Delacre и др./Комисия, C-350/88, Recueil, стр. I-395, точки 15 и 16, Решение на Съда от 29 февруари 1996 г. по дело Белгия/Комисия, C-56/93, Recueil, стр. I-723, точка 86 и Решение на Съда от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, C-367/95 P, Recueil, стр. I-1719, точка 63).
- 156 В обжалваното решение Комисията след като, първо, напомня процедурата в основата на това решение (параграфи 2—16 от обжалваното решение), второ, описва схемата на таксата и заключава, че тя се явява съществуваща държавна помощ (параграфи 17—36 от обжалваното решение), трето, констатира, че условието за прилагане на член 86, параграф 2 ЕО относно съществуването на УОИИ (параграфи 41—50 от обжалваното решение), както и на условието относно мандата и контрола (параграфи 51—55 от обжалваното решение) са

изпълнени, и четвърто, започва разглеждане на условието за пропорционалност на компенсирането спрямо нуждите от обществената услуга (параграф 56 и следващи от обжалваното решение), приема в рамките на това разглеждане, че „френското законодателство не дава достатъчно гаранции срещу възможно свръхкомпенсиране на разходите, направени за обществената услуга“ (параграф 60 от обжалваното решение).

- 157 В параграфи 61—63 от обжалваното решение Комисията разяснява защо според нея френското законодателство не предоставя такива гаранции.
- 158 В параграф 64 от обжалваното решение Комисията описва препоръката, предлагаща подходящи мерки, която тя съответно изпратила до Френската република с писмото от 10 декември 2003 г.
- 159 По-нататък Комисията отбелязва контактите с френските власти, описва и разглежда поетите задължения, представени от тези власти в отговор на нейната препоръка, предлагаща подходящи мерки. Констатирайки, че тези задължения отговарят на нейната препоръка, Комисията решава да прекрати процедурата по разглеждане на таксата (параграфи 65—72 от обжалваното решение).
- 160 Най-напред трябва да се отбележи, че в посочените по-горе мотиви на обжалваното решение ясно и разбираемо са разяснени съображенията на Комисията, обосновали решението ѝ да прекрати процедурата по разглеждане на таксата.
- 161 Освен това, когато в жалбата си жалбоподателят твърди, че обжалваното решение не му указва никакъв начин, по който да може да разбере избора на Комисията в крайна сметка да постави съвместимостта на посочената мярка в зависимост от задълженията, предложени от Френската република, жалбоподателят не посочва каквото и да било конкретно доказателство в подкрепа на това твърдение. И така, въпреки че многократно споменава в писмените си изявления за наличието на жалба и на контакти с Комисията, жалбоподателят по

никакъв начин не отбелязва в светлината на определени конкретни доказателства в тази жалба, на тези контакти или пък на други сведения, които били на разположение на Комисията, с какво още тази институция е била длъжна да мотивира обжалваното решение, а не го е направила.

162 Жалбоподателят се ограничава обобщено да представи обстоятелствата, че процедурата пред Комисията е продължила повече от десет години, че Комисията е ползвала едно допълнение към жалба и е имала множество контакти с жалбоподателя, че прибягнала до външно проучване, че публикувала Съобщението относно радиоразпръскването, до позоваването на което се ограничавало обжалваното решение, и накрая, че само седем от 72 параграфа от обжалваното решение са посветени на обосноваване на прекратяването на процедурата. В светлината на тези обобщения според собствените си думи жалбоподателят „се ограничава [...] да установи оскъдността на разясненията, дадени от Комисията“ конкретно по въпроса за поетите задължения.

163 Налага се изводът, че със съображенията си жалбоподателят не предоставя никакво доказателство, с което да може да се установи непълнотата на мотивите на обжалваното решение по споменатия въпрос.

164 По-нататък, що се отнася до оплакването във връзка с мотивите на параграф 24 от обжалваното решение относно второто условие Altmark, трябва да се напомни че в посочения параграф Комисията констатира, че това условие не е изпълнено — нещо, което жалбоподателят не оспорва. Комисията мотивира тази констатация с факта, че „Законът от 1986 г. не посочва обективни и прозрачни параметри, въз основа на които да бъде изчислена компенсацията на разходите за обществената услуга“. Трябва да се приеме, че тези мотиви, изложени с оглед на квалифицирането на таксата като държавна помощ, са достатъчни.

165 Доколкото това оплакване във връзка с мотивите засяга съвместимостта на схемата на таксата с общия пазар, то следва да бъде отхвърлено като

ирелевантно, щом като както вече беше посочено, тестът Altmark и мотивите, съдържащи се в параграф 24 от обжалваното решение, се отнасят до квалифицирането на мярката като държавна помощ, а не до съвместимостта на тази помощ с общия пазар.

166 Накрая, що се отнася до оплакването, изведено по същество от това, че в обжалваното решение Комисията трябвало да се стреми да установи съществуването и размера на предполагаемо свръхкомпенсиране — оплакване, което в светлината на позицията на жалбоподателя, според който системата на таксата водела до свръхкомпенсиране, представлява не толкова оплакване във връзка с мотивите, колкото оплакване по същество, изведено от нарушението на задължението за разглеждане, следва да се отбележи, че според постоянната съдебна практика разглеждането на съществуващите помощи може да доведе само до приемане на мерки за в бъдеще (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 15 юни 2000 г. по дело Alzetta и др./Комисия, Т-298/97, Т-312/97, Т-313/97, Т-315/97, Т-600/97—Т-607/97, Т-1/98, Т-3/98—Т-6/98 и Т-23/98, Recueil, стр. II-2319, точки 147 и 148, Решение на Първоинстанционния съд от 4 април 2001 г. по дело Regione autonoma Friuli-Venezia Giulia/Комисия, Т-288/97, Recueil, стр. II-1169, точка 91 и Решение на Първоинстанционния съд от 6 март 2002 г. по дело Diputación Foral de Álava/Комисия, Т-127/99, Т-129/99 и Т-148/99, Recueil, стр. II-1275, точка 172). Следователно само ако Комисията приеме, че въпросната система на финансиране представлява риск от свръхкомпенсиране за в бъдеще, може да се наложи тя да предложи подходящи мерки.

167 При тези условия, макар в рамките на постоянното наблюдение на съществуваща помощ да е възможно проучването на евентуално свръхкомпенсиране в миналото в зависимост от специфичните обстоятелства в конкретния случай евентуално да представлява интерес за преценката на съвместимостта на тази съществуваща помощ с общия пазар, това не променя факта, че такова проучване само по себе си не е непременно наложително за правилната преценка на необходимостта да се предложат подходящи мерки за в бъдеще и за определянето на тези мерки. Рискът или отсъствието на риск от свръхкомпенсиране за в бъдеще зависи в крайна сметка главно от конкретните условия на самата схема за финансиране, а не от обстоятелството, че тази схема е предизвикала на практика свръхкомпенсиране в миналото.

168 От преписката не следва обаче, а и жалбоподателят не го установява по никакъв начин, че при конкретните обстоятелства Комисията е трябвало за нуждите на наблюдението на системата на таксата по смисъла на член 88, параграф 1 ЕО,

освен разглеждането на характеристиките на системата, да сравни съвкупността от източници за финансиране на обществената услуга с разходите за извършване на тази услуга, с цел да проучи съществуването в миналото на възможно свръхкомпенсиране от Френската република на посочените разходи.

- 169 Впрочем в това отношение е безспорно, че в Решението от 10 декември 2003 г. и след жалбата на жалбоподателя Комисията вече е направила такова проучване за периода 1988—1994 г., като е достигнала до извода, че не е налице свръхкомпенсиране на разходите за обществената услуга за този период.
- 170 Освен това жалбоподателят изобщо не твърди, че е подал жалба, посочваща такова свръхкомпенсиране за периода след 1994 г.
- 171 При това жалбоподателят депозира през март 1997 г. допълнение към жалбата си от 10 март 1993 г. Независимо от факта, че това допълнение към жалба във всички случаи може да има отношение единствено към предхождащия подаването му период, трябва да се отбележи, че освен кратка и без особено значение бележка за този документ в жалбата, жалбоподателят изобщо не се позова, нито препраща към него дори общо в писмените си изявления пред Първоинстанционния съд, поради което не извежда от него какъвто и да било конкретен довод в подкрепа на оплакването си, според което Комисията е трябвало да разгледа в обжалваното решение въпроса за съществуването на свръхкомпенсиране в миналото.
- 172 Следователно при обстоятелствата в конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не доказва, че за нуждите на разглеждането на таксата като съществуваща помощ и с оглед на възможно предложение за подходящи мерки Комисията е трябвало да проучи дали този механизъм на финансиране е довел, наред с другите източници на финансиране на France 2 и France 3, до свръхкомпенсиране на разходите за обществената услуга през периода, предхождащ приемането на обжалваното решение. Както посочва Комисията, жалбоподателят не представя в жалбата нито едно доказателство, че тази институция не е изпълнила задължението си за надлежно и безпристрастно разглеждане.

173 По-нататък и доколкото оплакването на жалбоподателя трябва да се разбира като съдържащо укор към Комисията за това, че не се е стремила в обжалваното решение да установи размера на свръхкомпенсирането, което може да се появи отново в бъдеще при отсъствие на предложение за подходящи мерки, се налага изводът, че извън чисто спекулативния си характер такова проучване в никакъв случай не е необходимо за констатацията, свързана със съществуването на риск от свръхкомпенсиране, и за формулирането на предложение за подходящи мерки.

174 От гореизложеното следва, че настоящото правно основание, изведено от непълнотата на мотивите, както и оплакването по същество, изразено по повод на това правно основание и изведено по същество от твърдяно нарушение от страна на Комисията на задължението ѝ за разглеждане по отношение на съществуването и размера на свръхкомпенсиране в миналото или за в бъдеще, следва да се отхвърлят.

По третото правно основание, изведено от недостатъчния обхват на поетите от Френската република задължения

Доводи на страните

175 Според жалбоподателя поетите от Френската република задължения не могли да гарантират съвместимостта на френската система на таксата с общностните разпоредби в сферата на държавните помощи. Всъщност отсъствието на свръхкомпенсиране на задълженията за обществена услуга, извършването на търговски дейности от France Télévisions съобразно търговската практика, продажбата на рекламни пространства по пазарни цени, създаването на независим орган, който да осигури спазването на тези правила, били по-скоро цели, които вече е можело да се постигнат по други начини или на други правни основания.

- 176 Тези задължения били чисто формални и по същество се ограничавали до козметична законодателна промяна, която не внасяла съществено подобрение спрямо действащите механизми, които се оказали неспособни да избегнат свръхкомпенсирането и извършването на търговски дейности при условия, които не отговарят на пазарните. Изричното споменаване във френския закон на принципите на общностното право, във всички случаи вече приложими, нямало по-голям ефект от този, който принципите имали сами по себе си.
- 177 По-специално жалбоподателят изразява учудване, че след като констатира в параграф 24 от обжалваното решение липсата на обективни и прозрачни параметри, въз основа на които да бъде изчислена компенсацията на разходите за обществена услуга, Комисията не уточнява какви би трябвало да бъдат тези параметри или най-малкото не постига поемането на конкретни задължения от Френската република по този въпрос.
- 178 Комисията по-скоро трябвало да предложи премахването на таксата, доколкото тя свръхкомпенсирала разходите по задълженията за обществена услуга и представлявала субсидиране, нарушаващо конкуренцията.
- 179 Това било още по-необходимо, тъй като в нарушение на задължението за лоялно сътрудничество от страна на държавата членка поетите от Френската република задължения били далеч от това да се прилагат към 2006 г. Всъщност през 2006 г. France Télévisions Publicité се задължило да установи един от своите разходи GRP (Gross Rating Point (индикатор за въздействие на медиите) на 25 % от разхода GRP на жалбоподателя и на радиотелевизионния оператор М6, което не било съвместимо със задължението на Френската република да накара France Télévisions да спазва пазарните условия при търговската си дейност чрез въвеждането на законодателна разпоредба за тази цел.
- 180 Комисията, подкрепяна от встъпилите страни, прави извод от твърдението на жалбоподателя, според което спазването на правилата в сферата на държавните помощи било цел, която вече трябвало да бъде постигната по други начини или на други правни основания, че въвеждането на нови гаранции чрез механизма на

подходящите мерки е необходимо, и посочва, че това твърдение на жалбоподателя по никакъв начин не показва, че поетите от Френската република задължения са имали недостатъчен обхват.

181 Според Комисията не е правилно да се поддържа, че поетите от Френската република задължения не са ефикасни, тъй като са, както се твърди, ненужни.

182 Жалбоподателят само твърдял, без да представи каквото и да било доказателство, че тези задължения не могат да отговорят на изискванията на общностното право.

183 Тези задължения не се отнасяли до козметични законодателни промени, а до въвеждането във френския правов ред на разпоредби, гарантиращи, че финансирането на френски телевизионни канали, извършващи обществена услуга, спазва принципите на Съобщението относно радиоразпръскването, като им придаде обвързваща сила в съответствие с френските правни стандарти.

184 Що се отнася до доводите, според които редица общностни текстове вече се прилагали в националния правов ред, Комисията отбелязва, че ако тази логика трябвало да се следва докрай, процедурите за контрол на съществуващите държавни помощи и на новите помощи чрез индивидуални решения биха станали ненужни, тъй като хоризонталните правила ще са достатъчни.

185 Обратно на твърдяното от жалбоподателя относно липсата на обективни и прозрачни параметри, установена в обжалваното решение, които да позволят да се провери липсата на свръхкомпенсиране, френските власти били поели необходимите задължения. В тази връзка Комисията посочва параграф 67 от обжалваното решение.

186 Доводът, свързан с ценовите практики на обществените канали през 2006 т., изведен в писмената реплика, бил нов и следователно недопустим. Във всички случаи посочените практики изглежда попадали в обхвата на процедурата по разглеждане на съществуващите помощи, доколкото срокът от две години не бил изтекъл. Следователно не можело да се прави позоваване на тях, за да се докаже твърдяната неефикасност на задълженията. Най-вече жалбоподателят не представил доказателство по същество, че твърдените практики представляват дъмпинг върху цените.

Съображения на Първоинстанционния съд

187 Съгласно член 18 от Регламент № 659/1999, когато Комисията заключи, че съществуващата схема за помощи не е или вече не е съвместима с Общия пазар, тя „издава препоръка, предлагаща подходящи мерки на съответната държава членка“. Съгласно същата разпоредба „[п]репоръката може да предложи, по-специално [...] съществено изменение на схемата за помощ, или [...] въвеждане на процедурни изисквания, или [...] премахване на схемата за помощ“. Съгласно член 19, параграф 1 от същия регламент „[к]огато съответната държава членка приеме предложените мерки и информира Комисията за това, Комисията отбелязва тази констатация“.

188 От текста на член 18 от Регламент № 659/1999 следва, че Комисията разполага с широко право на преценка при изпълнение на правомощието си да вземе решение на основание „член 18 [във връзка] с член 19, параграф 1“ от този регламент съгласно член 26, параграф 1 от същия и в тази рамка да определи подходящите мерки, които да отговарят на нейния извод, че разглежданата съществуваща схема за помощи не е или вече не е съвместима с общия пазар.

189 При тези условия Първоинстанционният съд не може да замени със своята собствена преценка тази на Комисията, тъй като неговият контрол трябва да се ограничи до проверката дали тази институция е допуснала явна грешка в преценката, като е приела, че поетите задължения могат да разрешат проблемите с конкуренцията, които създава разглежданата схема за помощ (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 5 ноември 1997 г. по дело Ducros/Комисия, T-149/95, Recueil, стр. II-2031, точка 63, Решение на

Първоинстанционния съд от 30 януари 2002 г. по дело Keller и Keller Meccanica/Комисия, Т-35/99, Recueil, стр. II-261, точка 77; вж. по аналогия също и Решение на Първоинстанционния съд от 3 април 2003 г. по дело Royal Philips Electronics/Комисия, Т-119/02, Recueil, стр. II-1433, точка 78, Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело ARD/Комисия, Т-158/00, Recueil, стр. II-3825, точка 329 и Решение на Първоинстанционния съд от 4 юли 2006 г. по дело easyJet/Комисия, Т-177/04, Recueil, стр. II-1931, точка 128).

- 190 С настоящото правно основание жалбоподателят по същество поддържа, че задълженията на Френската република, поети в отговор на предложенията за подходящи мерки на Комисията и приети от тази институция, не внасят никакво съществено подобрение спрямо действащите механизми, които се оказали неспособни да избегнат свръхкомпенсиране.
- 191 Успоредно с факта, че твърдението на жалбоподателя, според което системата на таксата довела до свръхкомпенсиране, изобщо не е подкрепено с доводи, трябва да се констатира че това твърдение във всички случаи е лишено от релевантност.
- 192 Всъщност за нуждите на контрола на Първоинстанционния съд за законосъобразност на обжалваното решение релеванният въпрос не е дали системата на таксата е довела до свръхкомпенсиране за периода, предхождащ приемането на това решение, а единствено дали при специфичните обстоятелства в конкретния случай Комисията е трябвало да проучи съществуването на такова свръхкомпенсиране с оглед на разследването на тази система на финансиране и предлагането на подходящи мерки.
- 193 Следователно, както вече бе констатирано (вж. точки 172 и 173 по-горе), Комисията не е нарушила задължението си за разглеждане, като при конкретните обстоятелства не извършила това проучване в обжалваното решение.

- 194 Доколкото в писмените си становища (вж. точка 179 по-горе), както и в писмото си от 9 октомври 2008 г., жалбоподателят се позовава на обстоятелства, настъпили след обжалваното решение, те следва да бъдат отхвърлени. Всъщност според постоянната съдебна практика законосъобразността на общостен акт се преценява в зависимост от фактическите и правните обстоятелства, съществуващи към датата на приемане на акта (Решение на Съда от 7 февруари 1979 г. по дело Франция/Комисия, 15/76 и 16/76, Recueil, стр. 321, точка 7; Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 1996 г. по дело Altmann и др./Комисия, T-177/94 и T-377/94, Recueil, стр. II-2041, точка 119 и Решение на Първоинстанционния съд от 27 септември 2006 г. по дело Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Recueil, стр. II-3137, точка 325). Следователно при преценката на законосъобразността на този акт е изключено вземането предвид на елементи, настъпили след датата, на която актът е бил приет (Решение по дело Roquette Frères/Комисия, посочено по-горе, точка 25; в този смисъл вж. също и Решение на Първоинстанционния съд от 21 октомври 1997 г. по дело Deutsche Bahn/Комисия, T-229/94, Recueil, стр. II-1689, точка 102 и Решение на Първоинстанционния съд от 13 юли 2006 г. по дело Vounakis/Комисия, T-165/04, Recueil FP стр. I-A-2-155 и II-A-2-735, точка 114).
- 195 По-нататък, що се отнася по-конкретно до документите, приложени от жалбоподателя към писмото му от 9 октомври 2008 г. и представени от него като нови юридически факти, трябва да се констатира, че в хода на съдебното заседание въз основа на тези документи жалбоподателят не установява съществуването на факти, възникнали преди обжалваното решение, които да са били известни на Комисията, но неизвестни за него, и които да се разкриват в тези документи. Освен това, що се отнася по-специално до Решение по дело SIC/Комисия, точка 22 по-горе, жалбоподателят не доказва, нито пък изглежда това решение да може да изясни или да уточни значението на разпоредба от общостното право, както е трябвало да се разбира, считано от влизането ѝ в сила, така че обжалваното решение да изглежда опорочено от незаконосъобразност в светлината на тази разпоредба и на така уточненото ѝ значение.
- 196 От съображенията, изложени по-горе, следва, че противно на твърдяното от жалбоподателя, въпросът, който се поставя, е не дали предложените мерки представляват съществено подобрение спрямо действащите механизми, които са се оказали неспособни да избегнат свръхкомпенсирането, а дали тези мерки и задълженията, поети от Френската република, отговарят адекватно на проблемите, установени от Комисията в рамките на разглеждането на съвместимостта на таксата с общия пазар, като се напомни, че при отсъствие на какъвто и да било признак, че Комисията не е изпълнила задължението си за надлежно и безпристрастно разглеждане (вж. точка 172 по-горе), качеството на това установяване на проблемите от Комисията не подлежи на обсъждане.

- 197 Относно това разглеждане е уместно да се насочим към текста на обжалваното решение.
- 198 В параграф 56 от обжалваното решение Комисията започва разглеждането на пропорционалността, отбелязвайки, че „трябва да се увери, че настоящият механизъм [за финансиране] дава гаранции срещу възможно свръхкомпенсиране на разходите, направени за обществената услуга“.
- 199 В параграф 60 от обжалваното решение Комисията посочва, че „счита, че френското законодателство не дава достатъчно гаранции срещу възможно свръхкомпенсиране“ и по-нататък в параграфи 61—63 от това решение тя пояснява загрижеността си.
- 200 По същество Комисията критикува френското законодателство, първо, че „не съдър[жа] нито една разпоредба, която изрично да предвижда, че държавната компенсация на разхода за дейности за обществена услуга от канал, натоварен със задачи за обществена услуга, не трябва да надхвърля необходимото за покриване на този разход, като се има предвид чистата печалба от търговските дейности на същия канал“ (параграф 61 от обжалваното решение), второ, че „изобщо не посочва изрично, че [тези] търговски дейности [...] трябва да се извършват в съответствие с търговските практики“ (параграф 62 от обжалваното решение), трето, че „[не] предвижда изрично, че всяко използване с търговска цел на телевизионна програма, попадаща в обхвата на задачи за обществена услуга, както и продажбата на рекламни пространства, трябва да се извършват по пазарни цени“ (параграф 63 от обжалваното решение).
- 201 От гореизложеното следва, че трудностите, установени от Комисията, които обосновават съображението ѝ, че френското законодателство не осигурява достатъчно гаранции, и следователно предложението ѝ за подходящи мерки, се дължат на факта, че това законодателство не възпроизвежда изрично в своите текстове някои изисквания, установени в общностното право.

- 202 Трябва да се констатира, че предложенията за подходящи мерки, изложени от Комисията по-нататък в обжалваното решение, отговарят изцяло на нейната загриженост.
- 203 Така, когато в параграф 64 от обжалваното решение Комисията отбелязва, че френските власти трябва да приемат подходящите мерки, за да осигурят спазването на някои принципи, тази институция формулира тези на брой три принципа по начин, който точно отговаря на трите проблема, посочени от нея в параграфи 61—63 от обжалваното решение.
- 204 По-нататък и отвъд този призив да се спазват някои принципи и да се приемат подходящите мерки в този смисъл, Комисията отбелязва в предложението си за подходящи мерки, че един независим орган трябва периодично да проверява спазването от каналите, изпълняващи обществена услуга, на техните задължения да извършват търговската си дейност в съответствие с търговските практики, и по-специално да не прилагат дъмпинг върху продажната цена на рекламните пространства (параграф 64, второ и трето тире *in fine* от обжалваното решение).
- 205 Що се отнася до задълженията, предложени от френските власти и описани от Комисията в параграфи 67, 69 и 71 от обжалваното решение, те целят да отговорят на загрижеността и на предложенията на тази институция за подходящи мерки.
- 206 Първото поето задължение цели да отговори на загрижеността (вж. параграф 61 от обжалваното решение) и на предложението (вж. параграф 64, първо тире от обжалваното решение), свързани със свръхкомпенсирането на нетните разходи за обществената услуга. В тази връзка френските власти „поемат задължение да следят в рамките на подготовката на закона за бюджета сумата на финансовите средства, които се предлага [...] да се отпуснат на групата France Télévisions, да покрива само разходите за изпълнение на задълженията за обществена услуга“ (параграф 67 от обжалваното решение). Френските власти отбелязват и че „евентуалните печалби, установени в края на финансовата година [...] изцяло се реинвестират в дейности[те] [на обществените канали], по-специално в обновяване или модернизация на тяхното техническо оборудване“, и че тази евентуална печалба ще бъде взета предвид при подготовката на бюджета за следващата финансова година (параграф 67 от обжалваното решение). В същия параграф

френските власти поемат задължение да въведат във френската правна уредба принципа за недопускане на свръхкомпенсиране на разходите за обществена услуга.

- 207 Второто поето задължение цели да отговори на загрижеността (вж. параграфи 62 и 63 от обжалваното решение) и на предложенията (вж. параграф 64, второ и трето тире от обжалваното решение), свързани с търговското поведение на обществените канали, и цели да внесе изменения за тази цел в текстовете на френското законодателство (параграф 69 от обжалваното решение).
- 208 Освен това в отговор на предложението за подходящи мерки на Комисията относно периодичен контрол Френската република поема задължението да контролира ежегодно чрез независим орган за одит, чийто доклад се изпраща на парламента, спазването от обществените канали на задължението им да извършват търговската си дейност при пазарни условия (вж. параграф 69, последно изречение от обжалваното решение).
- 209 С оглед на гореизложеното налице е пълно съответствие между загрижеността на Комисията, изразена в параграфи 61—63 от обжалваното решение, и нейните предложения за подходящи мерки, както и между тези предложения и задълженията, поети от Френската република.
- 210 Що се отнася до направеното от жалбоподателя оплакване, основаващо се на параграф 24 от обжалваното решение, представено за първи път на етапа на писмената реплика, при това без да е обосновано с правни и фактически обстоятелства, установени в хода на производството, и без да съставлява допълване на правно основание, посочено в жалбата, то следва да се отхвърли като недопустимо на основание член 48, параграф 2 от Процедурния правилник. Във всички случаи това оплакване е неоснователно, доколкото се основава на параграф от обжалваното решение, който се отнася единствено до квалифицирането на схемата на таксата като държавна помощ.

- 211 Следователно Комисията не е допуснала явна грешка в преценката нито като е формулирала предложенията си за подходящи мерки, нито като е приела поетите от Френската република задължения.
- 212 При тези условия настоящото правно основание следва да се отхвърли.
- 213 Тъй като изтъкнатите от жалбоподателя правни основания не са приети, настоящата жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

По съдебните разноски

- 214 По смисъла на член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като жалбоподателят е загубил делото, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски на Комисията и на France Télévisions в съответствие с техните искания.
- 215 По смисъла на член 87, параграф 4, първа алинея от същия правилник държавите членки, които са встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски. Следователно Френската република понася направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Télévision française 1 SA (TF1) да понесе направените от него съдебни разноси, както и тези, направени от Комисията и от France Télévisions SA.**
- 3) **Френската република понася направените от нея съдебни разноси.**

Vilaras

Prek

Ciucă

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 11 март 2009 година.

Подписи

Съдържание

Правна уредба	II - 479
Обстоятелства в основата на спора	II - 483
Производство и искания на страните	II - 485
По допустимостта	II - 488
По спазването на срока за обжалване	II - 488
Доводи на страните	II - 488
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 489
По естеството на обжалваното решение	II - 494
Доводи на страните	II - 494
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 496
По правния интерес на жалбоподателя	II - 502
Доводи на страните	II - 502
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 502
По съществуването на спора	II - 505
По второто правно основание, изведено от нарушение на правото на защита	II - 505
Доводи на страните	II - 505
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 506
По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на процедурните правила	II - 507
Доводи на страните	II - 507
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 508
По петото правно основание, изведено от неправилно тълкуване на Решение по дело Altmark	II - 509
Доводи на страните	II - 509

Съображения на Първоинстанционния съд	II - 512
По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране	II - 518
Доводи на страните	II - 518
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 520
По третото правно основание, изведено от недостатъчния обхват на поетите от Френската република задължения	II - 525
Доводи на страните	II - 525
Съображения на Първоинстанционния съд	II - 528
По съдебните разноски	II - 534